

Květnové projevy Mariina Srdce nás přivádějí k červnové ohnivé působnosti Srdce Ježíšova: Pán nám dává zakusit, že již jen **touha po něm** zjednává jeho blízkost. V touze srdce můžeme obsáhnout vše, i když to ještě plně nemáme. Stále nacházíme na sobě chyby, voláme však po uzdravení, což je touha, která již vlastní vítězství. Ježíš je s námi, jak my toužíme, jak si přejeme a jak si přeje a touží rovněž jeho Srdce. V touze srdcí se setkáváme a vše, co činíme v síle spojení našeho a Božího Srdce, dostává božský punc lásky tak, že se lidská „činnost“ mění ve zlato.

Při této proměně je ale stejně důležitá i druhá strana mince: i ty nejhlubší touhy svého srdce je třeba vždy zalévat **poslušností** vůči tomu, kdo nás na cestě k Bohu doprovází (lidský zprostředkovatel). Často prožíváme jeho radu (postoj) jako drcení naší „vlastní vůle“: tlak pro nás nesnesitelný. Úpí náš starý člověk – tedy jak říkají otcové: bronzová zeď naší tvrdohlavosti, nepoddajnosti a ješitnosti – zatímco my se slepě považujeme za dokonalé uctíváče Boha. Absolutizujeme (jistě důležitou) formu uctívání a v ní stojíme na svém, i za cenu, že obsah – živý Pán, který mluví skrze toho, kdo mne doprovází – prochází kolem mne se Srdcem krvácejícím, nepovšimnutý. Samozřejmě, že nemůžeme popírat, že Boha ve svém srdci poznáváme – On se mi opravdu dává. Ale zároveň s tím je ověřením pravosti a důkazem toho, že v srdci se mi zjevuje Pán (že to, co v srdci vnímám, je skutečně od Boha), právě „drcení“ mé rafinované nepoddajnosti. Učím se proto objevovat bolestnou sladkost poslušnosti. Jedno k druhému neoddělitelně patří.

Hlas Boha sílí v srdci, když z utrpení roste poddajnost mého srdce vůči druhým – poslušnost vůči vtělenému Ježíši. Hlas Boha v srdci není akustika, ale pohyb našich dvou spojených srdcí. Pán takto mluví a já mu rozumím, tedy „slyším ho“! Když se Ježíš svým utrpením naučil poslušnosti, přestože On je poslušnost sama, utrpením každého z nás rovněž učí, v čem poslušnost doopravdy spočívá a kde se mám nechat (v realitě mého konkrétního života) tvarovat! Majákem správné cesty tohoto tvarování budiž to, že jednak Bůh netvoří nic uměle, a také, kde je Duch, tam je svoboda.

Jak tedy ale zdravě přijímat utrpení? Jak přijímat příkoří, aby mne otevírala poslušnosti a já mohl stále mocněji „slyšet a vidět“, jak Pán působí? Přijde-li těžká chvíle, pohledme nejprve dovnitř Ježíšova Srdce. Zkoumejme, jak ten daný moment prožívá především On. Potom pohledme do vlastního srdce – na své svědomí – a zkoumejme, jsme-li v té věci, kde prožíváme příkoří, čistí (bez mstivosti) a autentičtí. Je-li naše svědomí takové, pak máme jistotu, že utrpení, které z příkoří vyplývá, prožíváme s Ježíšem. Je to On, kdo nás v té situaci nese. A to je výsostné štěstí, neboť tehdy stále dokola duchovně umíráme a vstáváme z mrtvých a může z nás vytékat jeho Agonická Krev. Smrt (blamáž) není

kamufláž, ale skutečná bolest; ani zmrtvýchvstání (po pádu) není kamufláž, ale je to skutečná radost z toho, že Ježíš tvoří věci nové. Před momentem duchovní smrti z nás vždy teče životodárná Agonická Ježíšova Krev, která věci proměňuje: nejprve naše srdce v jeho Tělo a naši krev v jeho Krev, pak vše ostatní. Stáváme se my i vše okolo eucharistií. Svatý Irenej říká, že celé stvoření „slyší“ Boží Slovo, a když je přijímá, stává se jeho Tělem (víno se stává jeho Krví a chleba jeho Tělem). I my, když jsme utrpením vyučeni v poslušnosti a tiše přijímáme Slovo, stáváme se jeho Tělem a Krví. Tak jednou naše mrtvé tělo oživí jediné Slovo a budeme dokonalou eucharistií v nebi – jeho Srdcem.

Denně nás ráno Ježíš k této schopnosti posiluje a vlévá do našeho srdce lásku – eucharistickou lásku. Výsostně při proměňování ve mši nás touto láskou posiluje, proto ranní mše, můžeme-li, je veliká věc. Pokud nemáme možnost ranní mše, pak nás posiluje Pán stejnou láskou z eucharistie, kterou drží v ráně našeho srdce náš eucharistický anděl. Ať tak či tak, každé ráno nás posiluje eucharistická láska.

To vše můžeme neustále rozjímat třeba přes nově objevené „eucharistické“ světce. Jedním z nich, méně známým, kterého svatořečil Jan Pavel II. v roce 2003, je svatý José Maria Rubio (1864–1929), nazvaný eucharistickým apoštolem Madridu. Tento divotvůrce je v mnoha ohledech oporou Služebníků: centrální pozornost Božskému Srdci vyléval na nesmírný zástup laiků jako duchovní vůdce, zpovědník, kazatel vedoucí k poddajnosti srdce Božímu Srdci. Začtème se do výňatku z jeho rozjímání k adoraci: **Služebník se snaží klanět Ježíšovu Srdci**, ve kterém propojuje eucharistii s všedním životem, a zapaluje tak srdce: „Snažíme se doopravdy Bohu klanět? Objevili jsme Pánovo Srdce, které se nám dokonale dokořán otevírá? Nejprve si připomeňme svoji touhu: potřebujeme se vnitřně s Pánem setkat, naleznout v něm jistotu a sjednotit to, co žijeme, s tím, co si přeje On. Připomínáme si svou ubohost i křehkost. I ta nejkrásnější adorace Pánova Srdce začíná tím, že k němu jdeme s prosbou, aby nás přijal v naší slabosti a proměnil. Důvěřujeme mu, že On to může – slíbil to. Poznáváme sebe jedine v něm samotném. Zakusíme, že On po nás vytrvale touží. Pak dokážeme sebe jako malé a ubohé přijmout, protože víme, že On nás dopředu takové přijal. Jen jemu to svěřujeme a vyléváme před ním své srdce, protože tím ukazujeme, že mu důvěřujeme a bereme vážně také vše, co od něho pochází, i to, že On, Slovo, k nám hovoří! V pokoře je pravda, tedy v naší přiznané křehkosti přebývá On: Pravda, Dobro, Láska, On Všemohoucí. Nestačí tedy poznat a uznat, že jsme nepatrní, musíme poznávat, že On, Bůh, je veliký. A veliký znamená, že vše může. Ve svaté částce, hostii, je přítomná celá jeho všemohoucnost, veškerá jeho moudrost, celá dobrota. Je to On sám: milující Srdce. Ten, který je na nebi, je v hostii a chce vstoupit do mého srdce. Když jsme se mu pak poklonili, tiše a vnitřně, musíme otevřít srdce dalším hnutím. Někdy vnímáme, že je mu třeba odevzdat náš rebelující rozum, jindy chaos citů a falešné představy, jindy ztvrdlou vůli, jindy zase tékavost, různá pochybování nebo otupělost. S tím se klademe do Pánova Srdce: vždyť právě to On od nás tolik očekává!

A proto naše adorace má rozmanité podoby: jednou v srdci jen tiše vzlykáme, jindy se usmíváme, protože víme o jeho jednání mezi námi, jindy zase mlčíme anebo ho

naopak zahrnujeme vodopádem slov. Ježíš bere vše vážně, je za toto vděčný a ve všem rodí to, co z nás dělá jeho služebníky: vděčnou službu jeho Srdci. Jak toto s námi jen prožívá jeho Matka, vděčná za to, že se klaníme jejímu Synu! Někdo se ptá, co má dělat, když ho nic v tu chvíli (adorace) nenapadá? Stačí, že se nenápadně, tiše klaní. I mlčení je slovo. I naše prázdnota nakonec Pána velebí, protože jsme se vydali za tepem jeho Srdce, ke zdroji naší spásy, po kterém toužíme. Nedemonstrujme nic výstředního, jen budme s ním – On pak hned bude v nás a my v něm! Toto se líbí nebeskému Otci a toto prožívá Duch Svatý, který všechno nedokonalé ihned proměňuje.“ A tak v měsíci červnu objevujeme zase více základ našeho života: slávu Ježíšova Srdce.

S. Luisa Karczubová

* * *

Měsíc červen se nese v atmosféře lásky Božského Srdce Páně! Jako jeho Služebníci, které On nazývá svými přáteli, vstupme zase o něco hlouběji do jeho božského života. Vroucně mu za vše děkujeme a prosme ho, aby nás naučil žít takový život, který On sám chce, abychom žili. Ukazuje nám, že v pohledu do jeho milého Srdce nacházíme odpovědi na všechny naše otázky. Tedy stačí pouze: dívat se na něj! Rozjímejme nad tím, jak je to možné: v pohledu do Ježíšova Srdce, které je výhní Lásky, dostáváme odpovědi na všechny naše otázky. Kéž z nás září jistota a vědomí, že Bůh je naší silou, naším životem, naší písní – toto kéž je svědectvím našich životů před blízkými. Mohou nás i dnes poznat po lásce? Kéž lneme ke Kristu a stále více ho poznáváme takového, jakým skutečně je. Žijme z jeho živé přítomnosti mezi námi!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Měsíc červen uzavírá svátek svatých Petra a Pavla. Papež František nám představuje osobu svatého Pavla: „Šavlovo obrácení na cestě do Damašku začalo psát novou stránku v dějinách spásy a stalo se znamením otevřenosti vůči pohanům a národům mimo Izrael. Jedním slovem, otevřelo brány ke všeobecnosti církve. Šavlova důslednost se v první řadě projevovala v otevřenosti vůči Bohu. Pronásledoval křesťany, v horlivosti pro čistotu Božího domu a pro Boží slávu, protože byl přesvědčen, že si to Bůh přeje. Jeho srdce bylo otevřené Pánovu hlasu. Dalším jeho rysem byla poddajnost, nebyl tvrdohlavý. Možná byl povahou umíněný, ovšem v duši nikoli. Pavel přijímal Boží podněty. Nejdříve sice se zápalem vraždil a uvězňoval křesťany, ale když zaslechl Pánův hlas, stalo se z něj dítě, které se dává vést. Veškerá jeho předchozí přesvědčení utichla v očekávání Pánova hlasu: Co mám, Pane, dělat? Jde dál a v Damašku se

potkává s jiným poddajným mužem, dává se pokřtít a katechizovat jako dítě. Co učiní, když opětovně nabyde sil? Mlčí, odchází do Arábie a modlí se tam. Nevíme, na jak dlouho, možná na celé roky. Poddajnost! Otevřenost vůči Božímu hlasu a poddajnost jsou vzorem pro náš život.“

